

[Ninn-Hansen.]

nævner i dag, at udbygningen skal ske i København, går jeg ud fra, at det er andre steder, og hvis ikke det kan betegnes som et nyt standpunkt, vil jeg gerne spørge, hvornår ministeren tidligere har fremhævet og nævnt denne mulighed. Det er jo tilladt at skifte standpunkt, og jeg vil i hvert fald ikke anvende nær så stærke ord om dette at skifte standpunkt som dem, ministeren har brugt for nylig over for mit parti — jeg vil i det hele taget ikke anvende de stærke ord, som ministeren undertiden anvender. Men jeg vil gerne sige til ministeren, at hvis man ved, at der skal anvendes betydelige midler til en investering, kan det jo være praktisk med en planlægning hos den, der er mest ansvarlig, nemlig ministeren, og ikke alt for stærkt skiftende standpunkter og stadig nye projekter, som vi har set det i denne sag.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Nu har hr. Ninn-Hansen jo ikke overværet denne debat og må derfor tage mit ord for — andre kan bevidne det — at ingen andre har gjort sig skyldig i de misforståelser, som hr. Ninn-Hansen gjorde sig skyldig i, fordi vi jo nu kender dette stof fra vores arbejde med disse universitetsproblemer. Det er ingen bebrejdelse; man kan ikke spænde over alt. Men det, der i mange år har været standpunktet, det har været, før min tid, udbygningen i indre by, suppleret med de arealer, som vi, der har arbejdet med universitetstingene, kender: Ryvangen og Svanemøllen og udbygningen, som hr. Gottschalck-Hansen nævnte, omkring rigshospitalet, Blegdammen og alt dette.

Så er der i løbet af det sidste par år — og jeg indrømmer, jeg har haft det standpunkt også igennem denne tid — blevet en stigende usikkerhed med hensyn til indre by, og jeg tror, jeg kan sige, at denne usikkerhed omsatte sig i absolut vished, da vi den 10. juni i år med universitetsudvalget vandrede rundt og så, hvad det drejede sig om, og så sagde man: det kan simpelt hen ikke være rigtigt, at man skal udbygge med disse gamle ejendomme i indre by. Så er der kun tilbage at spørge: kan Københavns universitet så klare sig andre steder i byen på de arealer, der er til rådighed?

Det spørgsmål har man indtil for ganske nylig måttet svare nej på, for der var ikke arealer til rådighed, og derfor har dispositionsplanudvalget heller ikke kunnet tage hensyn til dem.

Det nye, der er sket i sagen, og som jeg gjorde opmærksom på før, er, at der er kommet nye arealmuligheder. Og at den omstændighed, at der kommer nye arealer, bevirker, at man så kan se nogle nye muligheder, det er da ikke så forfærdelig mærkværdigt. Og for nu ikke at holde mig til hr. Wassard Jørgensens telefonsamtaler kan jeg jo også tage det brev, jeg har fået fra Københavns magistrat, underskrevet af hr. Wassard Jørgensen, hvori han — det er ganske nyt, det er dateret den 2. januar i år, så før har jeg altså ikke haft dette brev i hånden — udtaler magistratens vilje til og ønske om at prøve at klare disse ting. Og i samme øjeblik det ligger der — det var det samme, overborgmesteren var inde på i budgetdebatten, som hr. Ninn-Hansen også nævnte — i samme øjeblik man fra Københavns bystyre siger: lad os se endnu en gang, om vi ikke kan skaffe flere arealer, vi vil finde nogle flere arealer, ja, så er der da en mulighed for at fastholde mit standpunkt og hele udvalgets standpunkt om at opgive indre by og alligevel finde en løsning i København. Så vældig enkel er den ting, når den ses sådan ganske roligt og sagligt.

Hr. Guldberg nævnte — og jeg håber ikke, jeg misforstod ham — at jeg ligesom skulle have givet udtryk for, at det var uøkonomisk at gå længere ud i spredningstanker eller -bestræbelser. Det, jeg ville sige dermed, og som jeg måske sagde lovlig kort, er dette, at så længe vi har begrænsede investeringsmuligheder — og det må vi vel nok regne med at have meget langt frem med de opgaver, der venter — er det uden videre klart — hvis jeg lige må holde mig til gymnasiefeltet, som jeg nævnte før, for det er jo i princippet samme problemer, men dér er de lettere at overskue — at hvis vi kan bygge de 3-4 gymnasier om året, vi hidtil har kunnet, vil det nok være svært at afvise at bygge dem de steder, hvor der ellers simpelt hen bliver adgangs begrænsning.

Og hvis man skal gøre det, som jeg mener man skal gøre — og som ikke mindst